

Na Brexit Racisme treft vooral de meest kwetsbare groepen

‘We bouwen zelf de wereld waarin we willen leven’

In 2016 mochten Britse jongeren onder de 18 jaar niet stemmen over het wel of niet verlaten van de Europese Unie. Datzelfde gold voor de zes miljoen inwoners met een niet-Britse nationaliteit. Velen waren gefrustreerd, omdat ze niet konden meebeslissen over een referendum met een enorme impact op hun toekomst. Hoe ervaren deze pubers en adolescenten hun leven post-Brexit?

Vandaag deel 2: een portret van de lhbtq-gemeenschap in Birmingham.

TEKST EN BEELD: HJ HUNTER

Birmingham heeft een opvallende toeristische attractie: Gay Village. Op loopafstand van het centrum bevinden zich tal van bars en dansings waar bezoekers zich tot in de vroege ochtenduren kunnen vermaken met livebands en shows van populaire dragqueens. Op de eigen (toeristische) website promoot de gemeente Birmingham als een tolerante plek voor de lhbtq-gemeenschap. De voormalige industriestad met 1,2 miljoen inwoners heeft dan ook buiten een winkelcentrum, enkele architectonische hoogstandjes en een handvol musea bezoekers niet zo veel te bieden.

De achter het gewenste imago van een ‘kosmopolitische, vrijdenkende, multiculturele’ stad een grimmige realiteit schuilgaat, werd pijnlijk duidelijk toen op 15 augustus bij de ingang van een bar in Gay Village twee mannen 's nachts werden overvallen. Een van hen werd met

een fles geslagen en moest met seriëuze verwondingen naar het ziekenhuis. Twee weken eerder vond een soortgelijk incident plaats. Beide keren waren de daders twintigers die tijdens hun aanval homovriendelijke verwensingen uitten.

Incidenten
De Braziliaanse Polls – sinds begin 2016 in Engeland – kijkt van dit soort incidenten niet meer op. Sinds het Brexitreferendum is er een anti-migrantensfeer ontstaan, waarbij het uiten van racistische gedachten en het discrimineren of aanvallen van buitenlanders en andere minderheidsgroepen fors is toegenomen. Doordat de nationalistische politieke partijen de retoriek en tactiek van Donald Trump kopieerden, ontstond er een klimaat waarin het steeds meer geaccepteerd was om racistische en haatdragende gevoelens te uiten, zowel op straat als online.

De 24-jarige Polls vraagt zich af wat

graphics: De Limburger

eigenlijk het probleem is met immigratie. „We zoeken een beter leven, leren de cultuur en de geschiedenis. Het Verenigd Koninkrijk produceert niets, alleen aardappelen en die smaken ook nog eens slecht. Wat mensen zeggen is: ze pakken onze banen af. Nee, we doen het werk dat niemand anders wil doen. Er is geen Brit die in een taxi rijdt of bestellingen bezorgt.” Ook in de eigen lhbtq-gemeenschap zag Polls het gevoel van onveiligheid toenemen door racistische aanvallen van wildvreemden op publieke plekken. „Zelf wist ik op mijn dertiende dat ik homo was”, vertelt Polls. „Mijn moeder was homofoob, dus ik heb al die stigma's meegeemaakt. Ik groeide op in een normatieve samenleving waarin me werd geleerd dat er jongens en meisjes zijn. Tijdens dat proces ontdekte ik dat ik non-binair was, geen man en geen vrouw. Ik was altijd al een *genderless being*, ik wist alleen niet dat het bestond. Sindsdien vraag ik

mensen om mij met het gender neutrale ‘hen’ aan te spreken, in plaats van hij of zij.”

Veilige plek

Tijdens de pandemie sloot Polls zich aan bij een vriendengroep die een voedselbank was begonnen in Digbeth, de industriewijk die in de negentiende eeuw uitgroeiende tot de werkplaats van de wereld. Dagelijks hielp hen met het bereiden van zo'n tweehonderd maaltijden voor buurtbewoners die niet terechtkonden bij voorzieningen van de overheid. „Veel bezoekers voelden zich depressief”, zegt Polls. „Maar dankzij de geweldige steun van vrijwilligers en organisaties ontstond er een fantastische sfeer. Na de laatste lockdown vonden we het jammer dat het zou stoppen en zo ontstond het idee om als café voor de lhbtq-gemeenschap verder te gaan.” Sol Café bestaat pas sinds juni, maar volgens Polls is nu al duidelijk dat de plek voorziet in een behoefte

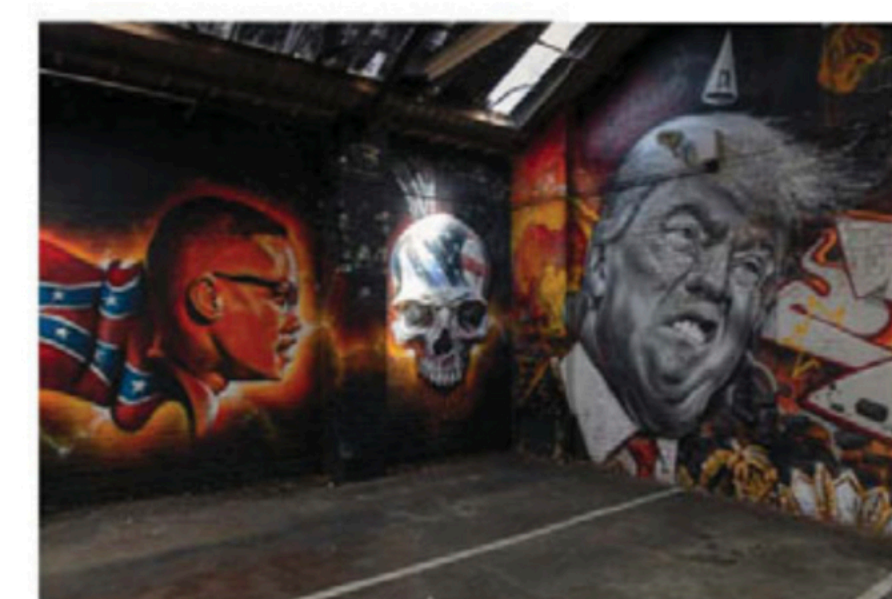
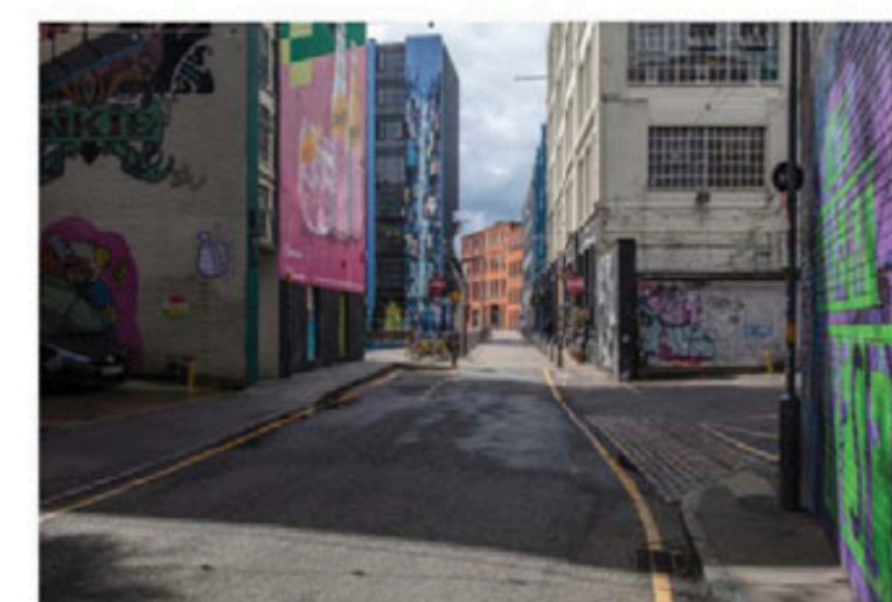
bij mensen uit de lhbtq-gemeenschap aan een eigen, veilige omgeving, waar ze gelijkgestemden kunnen ontmoeten, antwoord krijgen op hun vragen en hulp bij hun problemen. Bezoekers hoeven voor een maaltijd of kop koffie niet te betalen als ze geen geld hebben. En wie dat wel heeft, mag betalen naar vermogen. „Iedereen reageerde zo positief. Echte mensen helpen echte mensen, met hulp van vrijwilligers en giften van vrienden. Bezoekers voelen zich hier welkom en minder eenzaam. Het is belangrijk om je te kunnen identificeren met iemand in wie je jezelf herkent. Dan groei je niet op met het idee: ik pas niet op deze plek. Sol Café is er om te vieren wie je bent. We bieden een platform aan mensen, zodat ze gezien en gehoord kunnen worden. We bouwen hier zelf de wereld waarin we willen leven.” Gay Village zou volgens Polls geen goede plek zijn geweest voor Sol

Grote foto: een bezoeker in Sol Café.

Foto rechtsboven: Polls is medeoprichter van Sol Café.

Foto rechtsmidden: Het fabrieksterrein van de Custard Factory transformeert in een hippe plek, met dure winkels en appartementen.

Foto rechtsonder: fresco in een verlaten parkeergarage in de wijk Digbeth. Na Brexit is openlijk racisme genormaliseerd doordat nationalistische partijen de retoriek van Donald Trump kopieerden.

Café. „Ooit was het een plek van homo's voor homo's. Nu is het een buurt die wordt *gepinkwasht*. Bedrijven met goede connecties bij de overheid kopen de gebouwen, starten een fancy bar en pretenderen homovriendelijk te zijn. De belangen van de homo's zelf doen er niet toe, het gaat om winst maken. Dan is het geen veilige plek meer.” Naast Polls' betrokkenheid bij Sol Café is hen ook een van de leiders van de protesten tegen een nieuwe, controversiële politiewet. Deze geeft de politie meer macht om op te treden tegen ‘vervelende en storende protesten’. Als voorbeeld van een verstoring noemt de conservatieve regering geluidsoverlast voor de buurt en het blokkeren van de toegang tot het parlement. De wet verhoogt ook de strafmaat. Zo kunnen demonstranten voor het onttrekken van een standbeeld tien jaar gevangenisstraf krijgen. En personen die zonder toestem-

ming in het land verblijven, kunnen hoge boetes en gevangenisstraf krijgen en hun bezittingen kunnen worden ontnomen.

Nieuwe gemeenschap

„Ik kan hier niet stemmen”, zegt Polls. „Daarom laten we onze stem horen via protesten. De stem van honderdduizenden in de samenleving wordt niet gehoord. En met deze wet probeert de overheid ons illegaal en monddood te maken. We vechten voor waar we in geloven, dat is letterlijk wat we hier doen. We bouwen hier aan een inclusieve gemeenschap. We willen grenzen afbreken, in plaats van mensen uit te sluiten door hen labels op te dringen. Labels zijn er voor dingen, niet voor mensen. Als we toelaten dat we worden gescheiden, dan verliezen we ons thuis.”

Deze reportage is mede mogelijk gemaakt door het Steunfonds Freelance Journalisten.